

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

GAZSÓ kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(48322/12. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2015. július 16.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Gázsó kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Işıl Karakaş *elnök*,
Sajó András,
Nebojša Vučinić,
Helen Keller,
Paul Lemmens,
Egidijus Kūris,
Jon Fridrik Kjølbro *bírák*,

és Stanley Naismith *Hivatalvezető*

2015. június 23-án zárt ülésen tartott tanácskozás után
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (48322/12. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Gázsó György („a kérelmező”) 2012. július 24-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Karsai D., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. kormányképviselő képviselte az Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy munkaügyi jogvitájában ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott az eljárás, s hogy ebben a vonatkozásban nem állt rendelkezésére hatékony jogorvoslat. A kérelmező az Egyezmény 6. és 13. cikkére hivatkozott.

4. 2014. november 13-án a Bíróság közölte a panaszt a Kormánnyal, s egyúttal felvetette a feleknek a strukturális jogsértést megállapító (irányadó) ítélet meghozatalára irányuló eljárás (*pilot judgment procedure*) lefolytatását (Bírósági Szabályzat 61. §). A felek ezzel kapcsolatosan észrevételeket tettek.

A TÉNYEK**AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

5. A kérelmező 1963-ban született, és Telkiben él.

6. 2002. február 25-től 2005. május 18-ig a kérelmező és korábbi munkáltatója között per volt folyamatban. A bíróság végül a kérelmező továbbfoglalkoztatására kötelezte a munkáltatót.

7. A kérelmező nem fogadta el a továbbfoglalkoztatásra kötelező végzés alapján számára felkínált munkakört. 2006. január 5-én újabb per kezdődött.

8. 2008. november 18-án a Fővárosi Munkaügyi Bíróság elutasította a kérelmező keresetét.

9. Fellebbezés nyomán 2010. július 9-én a Fővárosi Bíróság megváltoztatta a határozatot, és helyt adott a kérelmező keresetének.

10. Az alperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához. 2012. február 29-én ez a bíróság megváltoztatta a fellebbviteli ítéletet, és az alperes javára döntött.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

11. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelménnyel. A 6. cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét bíróság ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában ...”

12. A Kormány vitatta az állítást.

13. A figyelembe veendő időszak 2006. január 5-én kezdődött, és 2012. február 29-én zárult le. Ilyen módon az eljárás három bírósági szinten csaknem hat évig és két hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

14. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

15. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, és az alábbi kritériumokra

figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása, valamint hogy mi volt a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A Bíróság megismétli, hogy munkaügyi jogvitákban különös szorgalommal kell eljárni (ld. *Ruotolo v. Italy*, 27 February 1992, § 17, Series A no. 230-D; *Mangual de Pinto v. France*, no. 43491/98, § 27, 9 April 2002).

16. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. többek között *Kútfalvi kontra Magyarország*, 4853/02. sz. kérelem 17-19. bekezdés, 2004. október 5.).

A jelen ügyben a Bíróság észrevételezi, hogy a jogvita nem volt különösebben bonyolult. A kérelmező továbbfoglalkoztatásával volt kapcsolatos; a Bíróság azonban nincs meggyőződve arról, hogy a hatóságok a szükséges szorgalommal jártak el az ügy mielőbbi befejezése érdekében. Továbbá, úgy tűnik, hogy sem a kérelmező, sem az alperes nem okozott semmilyen késedelmet.

17. Az elébe terjesztett anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen ügyben eltérő következtetés levonására bírná. A kérelem tárgyával kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY – 6. CIKK 1. BEKEZDÉSSEL EGYÜTT OLVASOTT – 13. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

18. A kérelmező továbbá panaszolta, hogy nem állt rendelkezésére hatékony jogorvoslat az eljárás felgyorsítására. Az Egyezmény 13. cikkére hivatkozott, amely kimondja:

“Bárminek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

19. A Kormány általánosságban vitatta a panaszt.

20. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. (a) bekezdése szerinti értelemben, sem semmilyen más alapon. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

21. Az Egyezmény intézményei már megállapították, hogy Magyarországon nem áll rendelkezésre hatékony jogorvoslat a polgári eljárások elhúzódásával szemben (ld. *Bartha kontra Magyarország*,

33486/07., 21. bekezdés, 2014. március 25; *T.K. és T.K.-né kontra Magyarország* 26209/95., a Bizottság 1997. május 21-i határozata). A Kormány nem bizonyította, hogy a helyzet akár eljárásgyorsító, akár kártérítést nyújtó jogorvoslatok vonatkozásában változott volna.

Ezért az Egyezmény – 6. cikk 1. bekezdéssel együtt olvasott – 13. cikkét megsértették.

III. AZ EGYEZMÉNY 46. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

22. A Bíróság megjegyzi, hogy a jelen ügy olyan ismétlődően felmerülő problémával kapcsolatos, ami leggyakrabban ad okot az Egyezmény Magyarország általi megsértésének Bíróság általi megállapítására (ld. a 34. bekezdést alább). Továbbá, az Egyezmény 13. cikkében foglalt követelmény ellenére a magyar jogrendszer nem biztosít hatékony hazai jogorvoslatot a bírósági eljárások elhúzódásának megelőzésére, illetve az ilyen eljárások által okozott kár orvoslására.

23. A Bíróság úgy véli, hogy a polgári eljárások túlzott hosszának, valamint a hatékony hazai jogorvoslatok magyar jogrendszeren belüli hiányának a kérdése annak ellenére megoldatlan, hogy már jó ideje világos és egyértelmű esetjog áll rendelkezésre, amely alapján a Kormány megfelelő intézkedéseket tehetett volna ezen kérdések megoldására.

24. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 46. cikke alapján a jogsértés megállapítása nem csupán azt a jogi kötelezettséget rója az alperes Államra, hogy megfizesse az érintett személyeknek a 41. cikk alapján igazságos elégtételként számukra megítélt összegeket, hanem azt is, hogy a Bíróság által megállapított jogsértés megszüntetése, és a jogsértés hatásainak lehető legteljesebb orvoslása érdekében – a Miniszteri Bizottság felügyelete alatt – kiválassza a nemzeti jogrendszerébe beépítendő általános és/vagy – amennyiben szükséges – egyedi intézkedéseket (ld. *Broniowski v. Poland* [GC], no. 31443/96, § 192, ECHR 2004-V).

25. Ilyen körülmények között a Bíróság szükségesnek tartja, hogy a jelen ügy az Egyezmény 46. cikke alapján kerüljön megvizsgálásra. A 46. cikk releváns része kimondja:

„1. A Magas Szerződő Felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezőnek tekintik a Bíróság végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek.

2. A Bíróság végleges ítéletét el kell juttatni a Miniszteri Bizottsághoz, amely ellenőrzi annak végrehajtását...”

A. A felek beadványai

26. A kérelmező előterjesztette, hogy az „ésszerű időn belüli tárgyalás” polgári jogi ügyekben történő biztosításának, illetve hatékony hazai

jogorvoslat bevezetésének magyar hatóságok általi folytatólagos elmulasztása rendszerszintű probléma.

27. Az irányadó ítélet meghozatalára irányuló eljárást formálisan nem kifogásolva a Kormány arra hivatkozva tartotta szükségtelennek egy ilyen eljárás megindítását, hogy a Kormány ez ügyben már benyújtott egy Akciótervet a Miniszteri Bizottsághoz. A terv a polgári eljárások vonatkozásában számos igazgatási reformot, valamint a bírósági rendszer szerkezetében végrehajtandó változtatásokat is tartalmazott, amely intézkedéseket 2011-ben törvénybe foglaltak.

B. A Bíróság értékelése

1. Az irányadó ítélet meghozatalára irányuló eljárás alkalmazása

28. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 1. cikkének fényében értelmezett 46. cikk azt a jogi kötelezettséget rója az alperes Államra, hogy a Miniszteri Bizottság felügyelete alatt tegyen megfelelő általános és/vagy egyedi intézkedéseket azon kérelmezői jog biztosítására, amelynek megsértését a Bíróság megállapította. Ilyen intézkedéseket a kérelmezővel azonos helyzetben lévő más személyek irányában is tennie kell az Államnak, nevezetesen a Bíróság döntéséhez vezető problémák megoldásával (*Scozzari and Giunta v. Italy* [GC], no. 39221/98 és no. 41963/98, § 249, ECHR 2000-VIII; *Lukenda v. Slovenia*, no. 23032/02, §§ 94-95, ECHR 2005-X; és *S. and Marper v. the United Kingdom* [GC], no. 30562/04 és no. 30566/04, § 134, ECHR 2008).

29. 2004. május 12-én hozott, a rendszerszintű problémákat feltáró ítéletekről szóló határozatában a Miniszteri Bizottság felhívta a Bíróságot arra, hogy „különösen olyan esetekben, amikor valamely rendszerszintű probléma miatt várhatóan sok kérelem kerül benyújtásra, az Egyezmény megsértését megállapító ítéletében a Bíróság tárja fel az elmarasztaláshoz vezető rendszerszintű problémát és annak forrását, így segítve az Államot a megfelelő megoldás megtalálásában, a Miniszteri Bizottságot pedig az ítélet végrehajtásának ellenőrzésében”.

30. A [strasbourgi] bírósági ítéletek ezen elvek szerinti hatékony végrehajtásának megkönnyítése érdekében a Bíróság irányadó ítélet meghozatalára irányuló eljárást indíthat, amely lehetővé teszi számára, hogy ítéletében világosan meghatározza a jogsértéseket eredményező mögöttes strukturális és/vagy rendszerbeli problémákat, továbbá lehetővé teszi számára annak jelzését, hogy az alperes Államnak milyen specifikus intézkedéseket vagy aktusokat kell tennie a jogsértések orvoslására (ld. a fent hivatkozott *Broniowski*, §§ 189-194, valamint a rendelkező részt; *Hutten-Czapska v. Poland* [GC], no. 35014/97, §§ 231-239, valamint a rendelkező részt, ECHR 2006-VIII).

31. A kérelmek benyújtására okot adó problémák ismétlődő és tartós jellegére, a problémák által Magyarországon érintett személyek számára,

továbbá az ilyen személyek nemzeti szinten történő gyors és megfelelő jogorvoslatban részesítésének szükségességére (ld. a fenti 33-40. bekezdéseket) figyelemmel a Bíróság a jelen ügyben – a hasonló kérdéseket felvető *Ümmühan Kaplan kontra Törökország* (*Ümmühan Kaplan v. Turkey*, no. 24240/07, §§ 59-77, 20 March 2012) ügyben alkalmazott megközelítéssel összhangban – szükségesnek tartja az irányadó eljárás meghozatalára irányuló eljárás alkalmazását.

32. A Bíróság utal a Kormány beadványára, amely szerint a Kormány már Akciótervet nyújtott be a Miniszteri Bizottsághoz az eljárások elhúzódsának kezelésére. A Bíróság üdvözlí a Kormány elkötelezettségét a kérdés kezelése íránt, és az erőfeszítések folytatására bátorítja a Kormányt (ld. *Torreggiani and Others v. Italy*, nos. 43517/09, 46882/09, 55400/09, 57875/09, 61535/09, 35315/10 és 37818/10, § 92, 8 January 2013).

33. A Bíróság azonban kénytelen észrevételezni, hogy a Kormány által hivatkozott reformok bevezetése óta eltelt négy esztendőben a probléma változatlanul fennmaradt. Ezért a Bíróság úgy véli, hogy az irányadó ítélet meghozatalára irányuló eljárás lehetővé fogja számára tenni annak hangsúlyozását, hogy az alperes Államnak olyan jogorvoslatokat kell bevezetnie, amelyek valóban hatékonyan kezelik az eljárás-elhúzóds miatti egyezményesértéseket.

2. Az Egyezménnyel összeegyeztethetlen gyakorlat fennállása

34. Magyarország Egyezményhez történt csatlakozásától 2015. május 1-ig több mint 200 olyan ítélet született, amely a polgári eljárások túlzott hosszára figyelemmel az Egyezmény Magyarország általi megsértését állapította meg. 2014-ben az ésszerű időn belüli tárgyaláshoz való jog megsértése polgári ügyekben 24 alkalommal került megállapításra. Továbbá, a Kormány nagyszámú, polgári eljárás hosszával kapcsolatos ügyben békés megegyezést kötött, illetve egyoldalú nyilatkozatot nyújtott be; ezek a kérelmek később törlésre kerültek az ügylajstromból.

35. A Bíróság megjegyzi, hogy az alperes Állam ez ideig annak ellenére nem léptetett életbe a helyzetet ténylegesen javító hatékony intézkedéseket, hogy a kérdéssel kapcsolatosan jelentős és következetes esetjog áll rendelkezésre.

36. A jelen ügyben azonosított problémák rendszerszintű természetét bizonyítja az is, hogy 2015. május 1-jén körülbelül 400 ilyen tárgyú ügy volt Magyarország ellen folyamatban a Bíróság különböző bírói formációi előtt, s az ilyen kérelmek száma folyamatosan nő.

37. A fenti megfontolásokra figyelemmel a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a jelen ítéletben megállapított jogsértések nem valamely elszigetelt jelenségből, és nem az események különös fordulatából fakadtak, hanem az alperes Állam oldalán fennálló hiányosságok következményei voltak. Ezért a jelen ügyben panasztolt helyzetet az

Egyezményrel összeegyeztethetetlen gyakorlatból fakadónak kell tekinteni (ld. *Bottazzi v. Italy* [GC], no. 34884/97, § 22, ECHR 1999–V).

3. Intézkedések elfogadása a rendszerszintű problémák orvoslására

38. A Bíróság megismétli: elvileg nem feladata annak meghatározása, hogy milyen jogorvoslati intézkedések lehetnek alkalmasak az Egyezmény 46. cikke alapján fennálló alperes állami kötelezettségek teljesítéséhez. Az alperes Állam – a Miniszteri Bizottság monitoring tevékenysége mellett – szabadon választhatja meg azokat az eszközöket, amelyekkel az Egyezmény 46. cikke alapján fennálló jogi kötelezettségének eleget tesz, feltéve, hogy ezen eszközök összeegyeztethetők a Bíróság ítéletében megállapított következtetésekkel (ld. a fent hivatkozott *Scozzari and Giunta v. Italy*, § 249, ECHR 2000–VIII).

39. A Bíróság úgy véli, hogy az alperes Államnak haladéktalanul, de legkésőbb azon időponttól számított egy éven belül, amikor az ítélet véglegessé válik, jogorvoslatot vagy jogorvoslat-együttest kell bevezetnie nemzeti jogrendszerébe annak érdekében, hogy nemzeti jogrendszerét összhangba hozza a Bíróság jelen ítéletben foglalt következtetéseivel, és hogy megfeleljen az Egyezmény 46. cikkében foglalt követelményeknek. Az alperes Államnak továbbá azt is biztosítania kell, hogy a jogorvoslat(ok) elméletileg és gyakorlatilag is megfeleljen(ek) a Bíróság által lefektetett kritériumoknak (ld. *Sürmeli v. Germany* [GC], no. 75529/01, §§ 97–101, ECHR 2006–VII). A Bíróság különösen arra emlékeztet, hogy „abszolút értelemben a legjobb megoldás – sok más területhez hasonlóan – kétségkívül a megelőzés. Ha a bírósági rendszer az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt ésszerű idő követelmény vonatkozásában hiányosságokat mutat, akkor az eljárás elhúzódásának megakadályozására a leghatékonyabb megoldás az eljárást felgyorsító jogorvoslat. Az ilyen jogorvoslat tagadhatatlanul előnyösebb a pusztán kártérítést nyújtó jogorvoslatnál, mivel nem utólag reparál egy már bekövetkezett jogsértést – ahogyan azt a kártérítési jogorvoslat teszi –, hanem annak is elejét veszi, hogy ugyanazon eljárás vonatkozásában ismétlődő jogsértések kerüljenek megállapításra. Néhány állam tökéletesen megértette a helyzetet, amikor két különböző típusú, egy eljárást gyorsító, valamint egy kártérítést nyújtó jogorvoslat kombinációja mellett döntött” (ld. a fent hivatkozott *Sürmeli* ügyet, § 100). A 13. cikk azt is lehetővé teszi az Állam számára, hogy válasszon a folyamatban lévő eljárások felgyorsítására szolgáló, illetve az utólagos, már bekövetkezett eljárás-elhúzódásra kártérítést nyújtó jogorvoslatok között. Míg az első típus azért preferált, mert megakadályozza az eljárás-elhúzódás bekövetkezését, a kártérítési jogorvoslat olyan esetekben tekinthető hatékornak, amikor az eljárás-elhúzódás már bekövetkezett, elhúzódást megelőző jogorvoslat pedig nem

létezett (ld. *McFarlane v. Ireland* [GC], no. 31333/06, § 108, 10 September 2010).

A jogorvoslati problémára adandó megoldás kiválasztásakor a magyar hatóságoknak a Miniszteri Bizottság tagállamoknak címzett, 2004. május 12-én elfogadott, a hazai jogorvoslatok javításáról szóló ajánlásait is megfelelően figyelembe kell venniük.

4. A hasonló ügyekben követendő eljárás

40. A Bíróság megismétli, hogy az irányadó ítélet meghozatalára irányuló eljárás egyik célja annak lehetővé tétele, hogy az irányadó ítéletben feltárt rendszerszintű problémát elszenvedő nagyszámú személy a lehető leggyorsabban jogorvoslatban részesüljön (ld. *Burdov v. Russia* (no. 2), no. 33509/04, § § 127, ECHR 2009). Bár az alperes Állam intézkedésének elsődlegesen a diszfunkció megoldására, és a szóban forgó jogsértésekre nyújtandó hatékony hazai jogorvoslatok bevezetésére kell irányulnia, az intézkedés ad hoc megoldásokat, így az Egyezmény követelményeinek megfelelő békés megegyezést, illetve egyoldalú jogorvoslati felajánlást is magában foglalhat.

41. A jelen körülmények között a Bíróság szükségesnek tartja a jelen ítélet véglegessé válásának időpontját követően benyújtásra kerülő minden hasonló új ügy vizsgálatának elhalasztását mindaddig, amíg az alperes Állam megteszi a releváns intézkedéseket. Ezen intézkedések megtételére az ítélet véglegessé válásának időpontjától számított egy év áll az alperes Állam rendelkezésére (ld. a fent hivatkozott *Ümmühan Kaplan* ügyet, § 77).

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

42. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

43. A kérelmező 20000 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

44. A Kormány vitatta az igényt.

45. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és méltányossági alapon nem vagyoni kárként 1000 eurót ítél meg számára.

B. Költségek és kiadások

46. A kérelmező 2400 euró plusz ÁFA-t követelt a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Ez az összeg megfelel a kérelmező ügyvédje által 200 euró plusz ÁFA óradíjjal kiszámlázott jogi munka díjának.

47. A Kormány vitatta az igényt.

48. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben – a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel – a Bíróság a teljes kért összeg megítélését ésszerűnek tartja.

C. Késedelmi kamat

49. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. *Elfogadhatóvá nyilvánítja a kérelmet;*
2. *Megállapítja, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;*
3. *Megállapítja, hogy az Egyezmény – 6. cikk 1. bekezdéssel együtt olvasott – 13 cikkét megsértették;*
4. *Megállapítja, hogy a fenti jogsértések olyan, az Egyezménnyel összeegyeztethetetlen gyakorlatból fakadnak, amely az alperes Állam azon kötelezettségének ismétlődő elmulasztásában áll, hogy biztosítsa a polgári jogok és kötelezettségek elbírálására irányuló eljárások ésszerű időn belüli befejezését, s hogy intézkedéseket tegyen annak érdekében, hogy a kérelmezők hazai szinten jogorvoslatot kérhessenek a polgári eljárások túlzott hosszának orvoslására;*
5. *Megállapítja, hogy az alperes Államnak haladéktalanul, de legkésőbb azon időponttól számított egy éven belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 1. bekezdése szerint véglegessé válik, olyan hatékony jogorvoslatot vagy jogorvoslat-együttest kell bevezetnie, amely*

megfelelő módon, a Bíróság esetjogában lefektetett Egyezményes elvekkel összhangban állva képes kezelni a túlzottan hosszú bírósági eljárások kérdését;

6. A jelen ítélet véglegessé válásának időpontját követően benyújtásra kerülő minden hasonló új ügy vizsgálatát *elhalasztja* addig, amíg az alperes Állam megteszi a releváns intézkedéseket, amelyek megtételére az ítélet véglegessé válásának időpontjától számított egy év áll rendelkezésére;

7. *Megállapítja:*

(a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára az alábbi összegeket kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:

(i) nem vagyoni kár tekintetében 1000 (egyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;

(ii) költségek és kiadások tekintetében 2400 (kétezer négyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

8. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2015. július 16-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
hivatalvezető

Işıl Karakaş
elnök